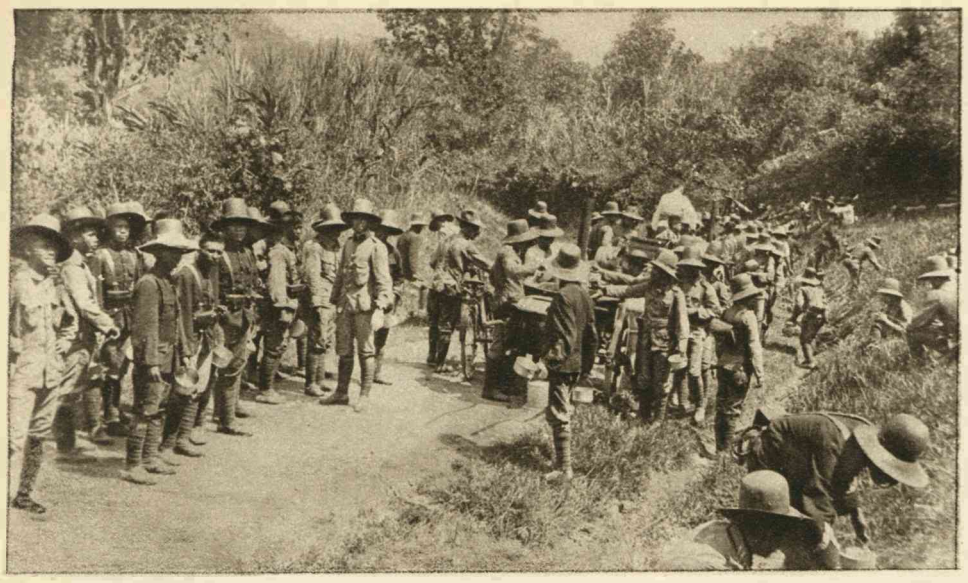

DE OORLOGSTOESTAND IN NED.-INDIË.

De internationale toestand heeft het ook voor onze koloniën noodzakelijk gemaakt, dat er op militair gebied buitengewone maatregelen werden genomen, om op alle mogelijke gebeurtenissen voorbereid te zijn. Wij geven hierboven links: een afdeeling Amboineesche soldaten, die gedurende den rusttijd van een langen marsch, hun middagmaal aan den eetwagen ontvangen. Rechts: het maken van een kampement voor den nacht.

HET GEVAL LOOFSMA

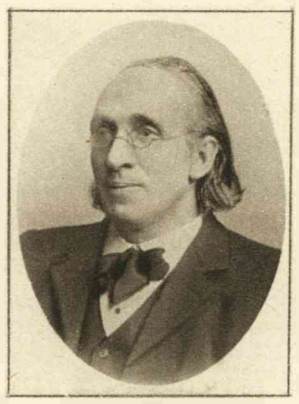
JOB STEYNEN

Ze zaten tot over hun oören in de schulden, de Loofsma's.

Wanneer je dat zoo zegt, dan lijkt dat.... nu ja, niet zòo aangrijpend tot in het apoplectische, maar je moet je indenken. Dat „ze zaten" wekt te overijld den indruk van rust: „ze zitten dan toch nog", denk je onwillekeurig bij het lezen, — „hoe dan ook, ze zitten dan nog." Ja, maar, als ik ook eens wat zeggen mag (en dat mag ik,) dat „zitten" is maar bij wijze van spreken, of dan bij wijze van schrijven; in werkelijkheid zaten ze niet, en als ze zaten, zaten ze in trances. Verder was het één en al beweging van den vroegen morgen tot den laten avond, loopen maar, aldoor maar loopen naar de straatdeur, waarvoor zich met korte tusschenpoozen, als bij geheime afspraak steeds maar weer gansche gezelschappen van kerels met onbetaalde kwitanties verzamelden. Soms was er geen doorkomen aan, was de toch al niet over-wijde straat zoo goed als versperd; dan deden de Loofsma's niet eens een poging om de samengeschoolde, dreigende menigte toe te spreken, bleven ze achter de neergelaten rolgordijnen hun lot afwachten. De vijanden reageerden op dit doodsche stilzwijgen op verschillende wijze: de brutaalsten begonnen op de deur te beuken, maar moesten het met hun vleezen vuisten tegen de duimshouten paneelen afleggen; anderen vloekten, weer anderen riepen hoonende vocatieven naar het doodstille huis, waar achter de neergelaten gordijnen de wanhoop hoogtij vierde, „zonder luidruchtig vertoon naar buiten", zooals het in Gemengde Berichten wel van jubilea heet. Enkelen der aanvallers, zeèr enkelen, de meest verbeeldingsvollen, deinsden af in een vagen angst, dat de vertwijfeling daarbinnen door zelfmoord was bekroond, en de heer en mevrouw Loofsma met afgesneden levensdraad op het karpet van hun huiskamer lagen uitgespreid.

Een failliet was tot nog toe verhoed door .... ja, door de feitelijke oppassendheid der Loofsma's, die, hoe weinig ook, toch altijd dezen en genen eens iets afbetaalden, eens een rijksdaalder, een gulden, ja zelfs met kwartjes werd soms den slager, den bakker, den groenteboer de mond tijdelijk gestopt. Deze afbetalingen geschiedden echter uiterst langzaam, ze werden vastgesteld aan het eind der maand, wanneer de heer Loofsma zoo iets van een gratificatie thuisbracht, om het heilige woord salaris niet te misbruiken. Want de zachtzinnige heer Loofsma was evenals vrijwel alle zachtzinnige personen, minimumlijder in den hoogsten graad, en de afbetalingen der vorderingen mochten nauwelijks genoemd worden, tenzij dan om hun moreele waarde, daar zij de schuldeischers tenminste van den goeden wil der Loofsma's overtuigden. Zoo was tot nog toe steeds de inbeslagname van een inboedel, of wat daarvoor door moest gaan, bezworen, en rekenend met dubbeltjes en centen, samen beramend, kijvend en zich weer verzoenend, zweefden de brave echtelieden maar

GERRIT GOEDHARD † **PROF. DR. A. E. J. HOLWERDA**

Een dezer dagen overleed te Amsterdam de heer GERRIT GOEDHARD. De overledene was langen tijd een bekende figuur in de arbeidersbeweging, vele jaren voorzitter van den timmerliedenbond en bestuurslid van de teekenschool „Concordia Inter Nos". — Prof. Dr. A. E. J. HOLWERDA, sinds 29 April 1896 Hoogleeraar in de archeologie, oude geschiedenis en Gr. ouhd. te Leiden, zal 21 Juli zijn 70sten verjaardag vieren en derhalve zijn ambt aan het einde van den loopenden cursus neerleggen.

steeds boven den duizelingwekkenden afgrond van een failliet zonder reddeloos daarin neer te storten.

Zoo, en niet anders, stonden de zaken, wanneer er iets zeer aangrijpends ten huize der beproefde Loofsma's geschiedde. Het gebeurde zòo.

Mevrouw zat, als naar gewoonte, wederom in hare loodzware reken-problemen neergedoken. De stoep was ledig. De omtrek was veilig als op Zondag.*) Het was het uur der thuiskomst van den heer des huizes. En werkelijk, daar wordt de sleutel in het slot gestoken. Een voetstap. Mevrouw luistert toe, het is haar of er iets vreemds aan dien tred is; eigenlijk is het geen tred, eerder kon het een soort van amechtig geschuifel heeten. Ze loopt toe, en ziet haar echtgenoot naderbij komen, of beter gezegd, ze bespeurt een doodsbleek, bevend en strompelend individu, hetwelk ze, geholpen door de ervaring van een twintigtal echtelijke jaren, na eenigen tijd als haar echtgenoot herkent. Een wijle gelooft ze aan een smakelooze grap, maar, mijn hemel, waarom zou de man, die gedurende zijn jeugd, jonkmanschap en huwelijksstaat nooit ook maar een luttelste sikkepit van gevoel voor humor aan den dag had gelegd, daar nu plotseling voor komiekerik gaan spelen. Neen, het was ernst, diepe ernst.

„Wat scheelt eraan, Adriaan?" vroeg zij. (De man heette Adriaan.)

„Als je dàt eens wist, Mina . . . ." deed hij met een zwakke stem. (De vrouw heette Mina).

„Heb je misschien een .... spoorwegongeluk of zoo gehad?" stamelde de liefhebbende echtgenoote in haar onevenaarbare verwarring.

„Hihihi," lachte de gefolterde mijnheer Loofsma, en dit zoo volkomen ongemotiveerd en onverwacht, dat zijn echtgenoote plots voor zijn geestesvermogens bevreesd was, en tegelijkertijd ook voor de hare van den weeromstuit. Zij waggelde op hare grondvesten, — of zoo men het meer prozaïsch noemen wil, op hare beenen, — en greep in het wilde naar steun; het was echter de arme gekwelde man zelven, dien zij in hare verbouwereerdheid bij den pols aanklampte, en waar deze van zijn kant ook de hand naar een steun uitstrekte, was het effect niet onverdienstelijk. In den wederzijdschen greep steunden zij elkander, dienden zij elkaar tot tegenwicht, en behoedden elkaar voor nederzijgen. Na dezen wonderwel gelukten stand (een mirakel van gymnastische kracht) lieten de echtelieden elkander los, om evenals twee vermoeide krachtpatsers tegenover elkaar op stoelen te gaan uitrusten. Het was tijd, want van hun beenspieren was een uiterste gevergd. Van hun zenuwgestel trouwens niet minder. Zoo zaten zij gedurende eenige minuten zwijgend tegenover elkaar. Maar eensklaps richtte de heer Loofsma zich op, sloeg zich brutaal op de borst, en zei: „Mina."

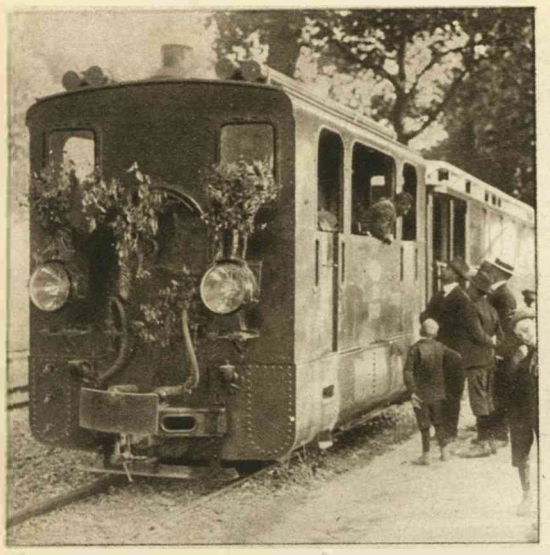
De aangesprokene schrikte zich een aap, zooals men dat in het dagelijksch leven noemt.

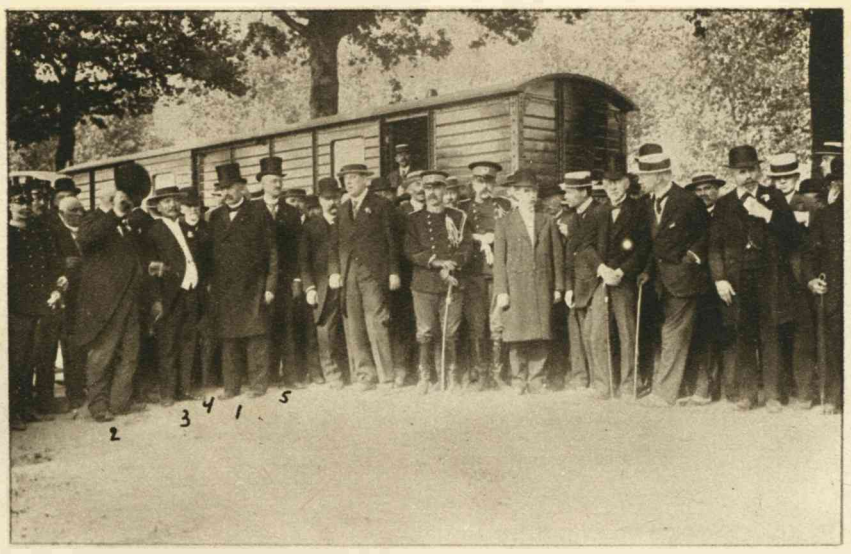
Ze opende van verbazing wagenwijd den mond.

„Mina," herhaalde mijnheer, en sloeg zich nogmaals op de borst, „Mina, je ziet hier een rijk man voor je."

„Hou me vast, riep Mina nu ontzet. Doch haar echtgenoot, wel verre van aan deze uitnoodiging gevolg te geven, kon zichzelven nauwelijks meer vasthouden; hij liet zijn koorts den vrijen teugel, terwijl hij gelijk een Quaker begon te stamelen. „Een rijk man. Een Cresus. Een Rockefeller. Een .... een weet ik veel. Een man, in een woord, die er

*) De scherpzinnige lezer zal wellicht hebben opgemerkt, dat des Zondags geene kwitantieloopers met hun weerzinwekkende zwarte taschjes langs de huizen der ingezetenen gaan.

DE OPENING VAN DE TRAMLIJN ROERMOND-KESSENICH (BELGIË).

Donderdag 3 Juni j.l. had de opening plaats van de tramlijn Roermond-Kessenich (België). Met ongeveer 200 genoodigden werd van Roermond tot de Belgische grens gereden waar door Zijne Excellentie den Commissaris der Koningin in Limburg, Jhr. Ruys de Beerenbrouck, Mr. Dr. Vermeulen als afgevaardigde van den min. van Waterstaat en Jhr. Ed. van Aefferden als lid der Gedeputeerde Staten redevoeringen werden gehouden. Uit den aard der zaak waren aan de Belgische grens geen autoriteiten. Links: *(foto Weers)* De Nederlandsch-Belgische grens. Midden: *(foto Beckers)* De groep autoriteiten: 1. Z. Exc. Jhr. Mr. G. Ruys de Beerenbrouck, Comm. der Koningin in Limburg; 2. Jhr. Mr. Edm. van Aefferden, Pres. Comm. v. d. Midden-Limb. Tramw. Mij.; 3. Sanders, Burgemeester van Roermond; 4. Van Rijn, Burgemeester van Venlo; 5. Mr. Dr. G. v. d. Meulen, Hoofd der afd. Spoorw. van het min. van Waterstaat. Rechts: *(foto Weers)* Zijne Exc. de Commissaris der Koningin begeeft zich naar de Nederlandsch-Belgische grens.